ปัญญา เปรมปรีดี

การเมืองกับคอมพิวเตอร์

ความสำคัญของการเมืองกับคอมพิวเตอร์ในด้านต่าง ๆ

มีคนโทรศัพท์มาถึงผมแล้วบอกว่า ทำไมไม่เขียนเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองและคอมพิวเตอร์ดูบ้าง เขาบอกว่าตอนนี้การเมืองกำลังเป็นที่สนใจของคนโดยทั่วไป และการเมืองก็เข้ามายุ่งกับเรื่องคอมพิวเตอร์อยู่ไม่น้อย... ฯลฯ ผมฟังแล้วคอย่น ทั้งนี้เพราะตอนนี้การเมืองกำลังร้อนแรงอย่างเต็มที่ ใครแหย่เท้าเข้าไปโดยไม่ดูตาม้าตาเรือก็อาจโดนฟันขาด ผมก็เลยโจ๊กเล่นกับเขาไปว่า เล่าแบบนิทานเรื่อง "สาคูไส้หมู" ได้ไหม? เขาก็ย้อนถามกลับมาว่า มันเป็นยังไง?

หลาย ๆ ท่านคงได้ฟังนิทานเรื่องสาคูไส้หมูมาแล้ว แต่จะฉายซ้ำให้ดูอีกเวอร์ชันหนึ่งก็คงไม่เป็นไร นิทานเรื่องสาคูไส้หมูนี้เกิดขึ้นที่บ้านนายทหารชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ต้นเรื่องมาจากการที่แม่บ้านของนายทหารชั้นผู้ใหญ่นั้นเขาชอบไปสังสรรค์กันที่บ้านผู้ใหญ่ และเมื่อไม่ค่อยจะมีอะไรทำเขาก็มักจะเอาไพ่ผ่องไทยมาจั่วเพื่อลับสมองกัน อยู่มาวันหนึ่งบ้านนี้ก็ได้รับทหารเกณฑ์ใหม่มาเป็นทหารรับใช้ ซึ่งเขาท่าทางทะมัดทะแมงดี ใช้สอยอะไรได้คล่องแม่บ้านของนายทหารก็เลยใช้ให้ไปซื้อสาคูไส้หมูมาเพื่อจะให้ขาไพ่เขาได้กินอุ่นเครื่องก่อนถึงมื้อกลางวัน เจ้าเณรคนนี้รับเงินแล้วก็วิ่งแจ้นไปตลาดเลย (เราเรียกทหารเกณฑ์พวกนี้ว่าเจ้าเณร เพราะเมื่อถูกเกณฑ์ทหารเข้าฝึกวิชาทหารนั้นกรมเขาจะกล้อนผมจนเกือบหมดหัว เขาเอาไปฝึกอยู่ 2-3 สัปดาห์ แล้วก็จะเปิดโอกาสให้เลือกว่าจะไปเป็นทหารรับใช้หรือฝึกภาคสนามจริง ๆ ต่อ คนที่เลือกมาเป็นทหารรับใช้ของนายทหารก็จะถูกตัดผมอีกครั้งแล้วจึงส่งตัวมา ผมมันจึงเกือบหมดหัวเหมือนเณรที่เพิ่งสึกใหม่) เจ้านี่หายไปเสียเกือบ 1 ชั่วโมง กลับมาแล้วรายงานว่า "ผมได้แต่ไส้หมูมา 2 กิโลกรัมครับ กรุงเทพนี่หาต้นสาคูไม่เจอ ไม่เห็นเขามีขาย" แม่บ้านทั้งหลายฟังแล้วต่างหัวเราะชอบใจ ทั้งนี้เพราะไม่เคยคิดว่าคนไทยจะไม่รู้จักอาหารที่ชื่อว่า "สาคูไส้หมู" ยิ่งเห็นเจ้านั่นหิ้วห่อไส้หมูสด ๆ มาถึง 2 กิโลกรัม ยิ่งดูน่าสมเพชหนักก็เลยหัวเราะกันได้ทั้งวัน (ท่านอย่าเพิ่งหัวเราะเยาะตามเขาไปนะครับ เพราะผมไม่แน่ใจว่าท่านรู้จักต้นสาคูหรือเปล่า สมัยก่อนโน้นเขาทำเมล็ดสาคูจากต้นสาคูนะครับ เขาไม่ได้ทำจากแป้งมันสำปะหลัง คนเราบางทีก็รอบรู้กันคนละด้าน)

ความหมายของผมก็คือ ผมจะขอพูดถึงนักการเมืองกับเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นคนละเรื่องเดียวกันจะได้หรือไม่ และเมื่อเพื่อนผมเขาบอกว่า จะพูดอย่างไรก็ได้ ขอให้มันมีประเด็นบ้างก็แล้วกัน ผมก็เลยมาลงมือเขียนให้

ผมว่าตอนนี้นักการเมืองน่าจะรู้จักเครื่องคอมพิวเตอร์กันหมดแล้ว ทั้งนี้เพราะคณะกรรมการคอมพิวเตอร์แห่งรัฐได้อนุมัติให้จัดซื้อไมโครคอมพิวเตอร์ไปติดตั้งที่รัฐสภาไปกว่า 600 ตัว เมื่อ 5-6 ปีก่อน ป่านนี้ก็คงจะเปลี่ยนไปเป็นรุ่นใหม่กันหมดแล้ว นอกจากนี้ที่สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีก็มีเครื่องคอมพิวเตอร์ให้ใช้อีกหลายร้อยเครื่อง เครื่องพวกนี้มีไว้สำหรับการเตรียมวาระการประชุม ท่านสามารถเรียกดูข้อมูลย้อนหลังไปหลายสิบปี มติที่ประชุมทุกเรื่องถูกเก็บไว้เป็นหมวดเป็นหมู่ ท่านสามารถเรียกกลับมาดูได้

ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากที่ได้ยุบเลิกคณะกรรมการคอมพิวเตอร์แห่งรัฐไปแล้ว นักการเมืองต่างก็ได้มีโอกาสเสนอโครงการการใช้

คอมพิวเตอร์ขนาดยักษ์ (เราเรียกว่า "เมกกะโปรเจ็ค") เข้าครม. กันเป็นว่าเล่น ทุกท่านจึงน่าจะได้รู้จักเครื่องคอมพิวเตอร์กันเป็นอย่างดียิ่ง ดีกว่าพวกผมที่เป็นนักวิชาการเสียอีก

แต่... เมื่อกวาดสายตาไปทั่วเมืองไทยแล้วจะเห็นได้ว่า ผลกระทบต่อชีวิตและการงานของปวงประชาดูจะมีน้อยมาก เรื่องที่พอจะมีประโยชน์อยู่บ้างมีอยู่อย่างเดียว คือ **ช่วยในการเตรียมเอกสาร 205 หน้า ของ ศปร.** ผลงานชิ้นนี้นับเป็นผลงานชิ้นโบว์แดงของยุคนี้ ผมคิดว่าเราน่าจะขอเอาเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นมาเก็บเข้าพิพิธภัณฑ์ ควรจะเลี่ยมด้วยทองทั้งตัว เพื่อจะได้เก็บไว้ดูกันนาน ๆ

ขออ้อนกลับไปพูดถึงเมกกะโปรเจ็คกันสักหน่อย เรามีโครงการทางคอมพิวเตอร์ที่ต้องลงทุนเป็นพันล้านบาทอยู่หลายเรื่อง แต่ตอนนี้ไปถึงไหนไม่มีใครรู้ กรมอุตุนิยมวิทยาได้เครื่องระดับซุเปอร์คอมพิวเตอร์ไปแล้ว แต่ถูกเห็บขนาดเท่าไข่เป็ดตกลงมาถล่มคนลำปางไปโดยไม่มีใครรู้ตัว ไฟป่าไหม้ไปเกือบ 5% ของพื้นที่ป่าเมืองไทยแล้ว เราก็ยังไม่สามารถจะช่วยอะไรชาวบ้านได้ เรื่องอย่างนี้เราอาจต้องเห็นใจ แม้แต่เมืองอเมริกาและอิตาลีที่มีเครื่องแยะกว่าเรากี่โดนฝนตกหนักจนเกิดโคลนถล่มตายกันนับร้อยนับพันได้ สงสัยเรื่องนี้อาจต้องเพิ่มเครื่องซุเปอร์คอมพิวเตอร์อีกสัก 63 ตัว (ให้ครบ 64) แล้วเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเสียก่อนแล้วจึงจะทำอะไรได้บ้าง ทางด้านของกระทรวงศึกษาหรือสำนักงานสปช. นั้นเข้าใจว่าตอนนี้ยังค้างคากันอยู่ โรงเรียนจำนวนหนึ่งได้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ไปแล้ว แต่โปรแกรมยังจัดหาไม่ได้ แล้วเขาก็ไปโจมตีกันด้วยเรื่องของการจัดหาไฟฟ้า คือมีโรงเรียนเพียง 2-3 แห่งที่ยังไม่มีไฟฟ้าใช้ แต่ได้รับจัดสรรเครื่องคอมพิวเตอร์ไปบ้างแล้ว โรงเรียนเหล่านี้เลยต้องดิ้นเพื่อหาไฟฟ้ามาจ่ายเข้าเครื่อง แล้วคน (พรรคอื่น) ก็มาโจมตีเข้าของโครงการว่าบ้า แต่ไม่ยอมดูว่าที่อื่นที่มีความพร้อมนั้นเป็นอย่างไร ถ้าที่อื่นมันได้ผลก็น่าจะเลิกพูดถึง 2-3 โรงเรียนดังกล่าวได้แล้ว แต่ถ้าที่อื่นมันไม่ได้ผล ก็น่าจะเลิกพูดถึง 2-3 โรงเรียนดังกล่าวเช่นกัน แล้วใครมันบ้ากว่ากัน?

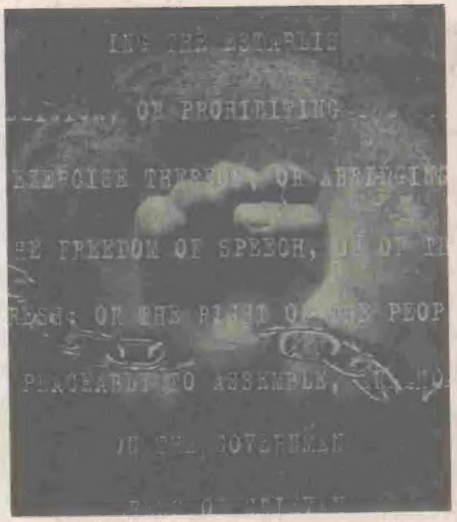

NECTEC ก็น่าเห็นใจ คือได้ตัวเลขตามโครงการซอฟต์แวร์พาร์คเป็นจำนวนเงินกว่า 2,000 ล้านบาท แต่ตัวเม็ดเงินจริง ๆ ได้ไปเท่าไหร่ไม่รู้ เท่าที่ฟัง ๆ มามันยังไม่พอเป็นค่าเช่าตึกขนาดพันธุ์ทิพย์พลาซ่า 1 ชั้นเสียด้วยซ้ำไป ดังนั้นจึงยังไม่สามารถจะไปเร่งรัดเขาได้ แต่ผมไม่แน่ใจว่านักการเมืองเขาจะยอมเห็นด้วยกับผมหรือเปล่า คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้นั้นมันอาจกลายเป็นงูที่มารัดคอผู้ปฏิบัติงานของ NECTEC เอาได้นะครับ

ผู้ที่น่าจะได้รับความเห็นใจอีกรายหนึ่งก็คือ กรมศุลกากร โครงการอันนี้ถ้านับแต่ตัวเลขทางด้านคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์จะต่ำกว่า 1,000 ล้านไปนิดหน่อย แต่เมื่อรวมค่าตึกและอื่น ๆ แล้วก็เป็นเมกกะโปรเจ็คได้ งานนี้ผ่านไปเกือบ 3 ปีแล้ว ถ้าดูกันตามสัญญาก็น่าจะเหลือไม่กี่เดือนที่จะต้องส่งมอบจนครบหมด แต่เท่าที่ได้เห็นมา เราได้เห็นการปรับปรุงตามด่านต่าง ๆ เกือบทั่วประเทศ จะมียกเว้นที่ดอนเมืองและท่าเรือคลองเตย ซึ่งเป็นเนื้องานใหญ่ของโครงการนี้ ถ้าเมื่อไหร่เราออนไลน์กับผู้นำเข้าและผู้ขนส่ง (เรือ เรือบิน) ได้ เมื่อนั้นงานก็จะสำเร็จ เรื่องนี้ก็คงต้องรอดูกันต่อไป อย่าเพิ่งไปติเรื่องทั้งโกรน

เมกกะโปรเจ็คที่ผ่านมาเข้า ครม. และอนุมัติไปอย่างรวดเร็วจนนักคอมพิวเตอร์ติดตามไม่ทันอีกเรื่องก็คือ เรื่องของการประกันสังคมและสวัสดิภาพแรงงาน หน่วยนี้เป็นเสือนอนกินที่สงบนิ่งดี พวกโรงงานและนายจ้างต่าง ๆ ต้องส่งเงินเข้าเป็นกองทุนที่ใหญ่ขึ้นและใหญ่ขึ้น มันใหญ่มากจนเอาแรงคนมาทำไม่ทัน ดังนั้นเขาจึงต้องเสนอให้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ตอนนี้ได้เครื่องอะไรไปบ้างไม่มีใครรู้ เก็บเงินได้ครบถ้วนหรือขาดหายไปเท่าไหร่ไม่มีใครรู้ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินท่านยังไม่เคยเปิดเผยให้ใครดู เรื่องนี้คงต้องไปเรียกร้องเอากับท่านนายกชวน หลีกภัย ไหนว่าจะให้โปร่งใสและรู้กันโดยทั่วถึง? แต่อย่างไรก็ตาม ก่อนที่ท่านนักการเมืองทั้งหลายจะเสนอให้เอาเงินกองทุนก้อนนี้ (กว่า 4 หมื่นล้านบาท) มาใช้เพื่อกู้เศรษฐกิจไทย ท่านก็ควรทำโปรแกรมจำลองภาพ (simulation) ดูเสียก่อน เงินก้อนนี้จริง ๆ แล้วมันไม่ได้เป็นธนบัตรเก็บนิ่งอยู่ในตู้เซฟ มันถูกนำไปฝากและหาผลประโยชน์เพิ่มพูนตนเองอยู่ ถ้าไปดึงมันกลับมาธนาคารและไฟแนนซ์คำปะนีบางแห่งอาจล้มลงก็ได้นะครับ

จริง ๆ แล้วเรายังมีเมกกะโปรเจ็คอีกหลายเรื่อง เช่น ของกรมสรรพากร ของสำนักงานทะเบียนราษฎร์ ของทบวงมหาวิทยาลัย ของศรีนครินทวิโรฒ ของการท่าอากาศยาน ของกระทรวงเกษตร... แต่ผมขอหดเท้าเอาไว้ก่อน ถ้าแตะลงบนกระดานหมากรุกอันนี้โดยไม่ดูตาม้าตาเรือ ขาของผมก็คงจะขาดแน่ ท่านผู้อ่านไปสืบเสาะกันเอาเองดูบ้าง

นั่นเป็นเรื่องของสาคู ต่อไปนี้จะเป็นเรื่องของไส้หมู สิ่งที่ผมอยากจะให้ท่านมองตามช่องสายตาของผมก็คือ **ในสังคมของนักคอมพิวเตอร์นั้นมันก็มี Politic อยู่พอสมควร** นับตั้งแต่วันแรกที่คนไทยเรามีเครื่องคอมพิวเตอร์ เราก็มีการตั้งพรรคกันขึ้นมาแล้ว ในตอนแรกเราแบ่งเป็นแค่ 2 พรรค คือพรรคไอบีเอ็มกับพรรคนอนไอบีเอ็ม (นี่ไม่ได้หมายถึงการนอนบนเครื่องนะครับ มันมาจากคำว่า Non-IBM หรือคือฝ่ายที่อยู่ตรงข้ามกับไอบีเอ็ม) พรรคแรกนั้นเป็นผู้กำตลาดเอาไว้เกือบหมด ในยุคของเมนเฟรมนั้นในสหรัฐอเมริกาถูกไอบีเอ็มยึดไว้ 85% ที่เหลือเป็นอีก 8 บริษัท แต่ในเมืองไทยไอบีเอ็ม (ไทยแลนด์) ทำได้ดีกว่า คือกำไว้กว่า

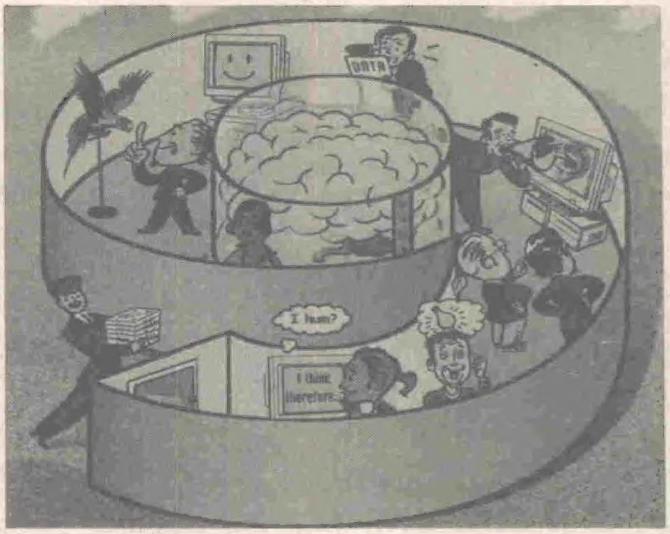

90% ต่อมาเข้ายุคของมินิคอมพิวเตอร์ ไอบีเอ็มสหรัฐฯ กำตลาดได้แค่ 65-70% (ตัวเลขชักจะไม่แน่นอน เพราะนับจำนวนเครื่องไม่ได้หมด แถมยังโกหกยอดขายกันไปด้วย) แต่ในเมืองไทยก็ยังกำตลาดไว้กว่า 80% พอมาถึงยุคของไมโครคอมพิวเตอร์หรือเครื่องพีซี (Personal Computer) นั้น การนับส่วนแบ่งของตลาดก็คงจะเป็นไปไม่ได้ คู่แข่งขันของไอบีเอ็มมีมากมาย ตัวแทนจำหน่ายมีมากมาย เราจึงนับกันไม่ถูก และในขณะเดียวกัน เจ้าซอฟต์แวร์ก็กลายมาเป็นผลิตภัณฑ์ที่สำคัญขึ้น พรรคไอบีเอ็มจึงไม่ใช่เสียงข้างมากอีกต่อไป ตลาดได้ขยายตัวไปหลายทิศทาง พรรคนอนไอบีเอ็มก็เลยแตกตัวออกเป็นหลายพรรค พรรคใหม่ที่มาแรงที่สุดคือ ไมโครซอฟท์ แต่ในเมืองไทยนั้นแตกต่างออกไป เราไม่ใช่ผู้ผลิต (ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์) เรามีแต่นำเข้า เราก็เลยมีพรรคใหม่ ๆ ที่ไม่มีโรแยลตี้ใครโดยเฉพาะ เราเป็นตัวแทนกันได้เป็นสิบ ๆ ยี่ห้อ แล้วก็ยังเป็นตัวแทนซ้ำซ้อนหรือไขว้กันไปมาจนน่าปวดหัว การค้าคอมพิวเตอร์ของเมืองไทยในปัจจุบันจึงกลายเป็นมวยหมู่ เราไม่รู้ว่าใครเป็นฝ่ายค้านและใครเป็นฝ่ายรัฐบาล ทั้งหมดต่างก็ดิ้นเพื่อความอยู่รอดทั้งนั้น

นั่นเป็นการมองดูการเมืองคอมพิวเตอร์ในด้านตลาด มันเป็นการเข้าปะทะและห้ำหั่นกันอย่างถึงพริกถึงขิง แต่นั่นก็เป็นสิ่งที่ดีสำหรับผู้ซื้อ คือยิ่งแข่งขันกันมากราคาก็ยิ่งลดลง ผู้ซื้อจึงซื้อได้ถูกลง แต่อย่างไรก็ตาม ธุรกิจอันนี้มันมีแต่โตกับโต ในปัจจุบันนี้ผลิตภัณฑ์ทางด้านไอทีได้แซงหน้าผลิตภัณฑ์ทางด้านรถยนต์ไปแล้ว มันเป็นถึง 30% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของสหรัฐฯ ดังนั้นใครที่มีอำนาจในการควบคุมสินค้าตัวนี้ก็จะเป็นผู้กำหัวใจของโลกในอนาคต เรื่องนี้ก็เหมือน ๆ กัน คือ ในเมืองไทยก็มีคนหลาย ๆ กลุ่มได้พยายามจะเข้ามามีส่วนในการสั่งให้หันซ้ายและหันขวา ในตอนเริ่มต้นนั้นเราก็มีคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐขึ้นมาเพื่อการควบคุมหน่วยงานของรัฐ พรรคทั้ง 2 จึงพยายามจะส่งคนเข้าไปครอบงำ แต่จะเป็นเพราะพระสยามเทวาธิราชท่านช่วยเราเอาไว้ หรือจะเป็นเพราะโชคของคนไทยเรายังดีอยู่ก็ได้ การครอบงำอันนั้นจึงกระทำไปไม่สำเร็จ คณะกรรมการและอนุกรรมการทุกยุคทุกสมัยต่างพยายามทำตัวให้เป็นกลาง พรรคทั้ง 2 จึงได้หันไปบุกทางด้านหน่วยงานผู้ซื้อ นั่นคือ พ่อค้าคอมพิวเตอร์ต่างพยายามไปเอาใจผู้บริหารของหน่วยงานต่าง ๆ มีการพาไปดูงาน มีการพาไปพบลูกค้ารายใหญ่ ๆ ในต่างประเทศ มีการพาไปดูสำนักงานใหญ่เพื่อให้เห็นความยิ่งใหญ่ตระการตา มีการพาไปดูโรงงานที่ใช้ผลิตเครื่องคอมพิวเตอร์ และที่ขาดเสียไม่ได้เลยก็คือ ให้มีการแวะที่ปารีสเพื่อดูระบำโป๊ต่าง ๆ มีการเดินทางผ่านลอสแองเจลีสเพื่อเข้าไปพักผ่อนในสวนสนุกดีสนีย์แลนด์ คนไหนใหญ่จริง ๆ ก็จะมีโอกาสพาภรรยาหรือสามีไปด้วย ภรรยาก็จะมีโอกาสชอปปิ้งน้ำหอมที่ร้านเคอลักซ์ ส่วนสามีก็อาจได้ไปแชมเปิลไวน์อย่างดีในชาโต้อายุ 400-500 ปี ที่ใหญ่ยิ่งกว่านั้นก็อาจเอาเด็กคนใช้ไปเที่ยวกับเขาด้วย กลับมาแล้วก็มีผ้าพันคอสีสวย ๆ ติดมือมาด้วย บางคนมาพบในภายหลังว่ามันออกแบบโดยนักออกแบบระดับโลกอย่างเดอเวอเช่เลยทีเดียว เรื่องพวกนี้ใครทำกันบ้าง ทำเมื่อไหร่ ทำที่ไหน ไม่มีใครเขาพูดกัน แต่รู้กันทั่วเมือง สังคมนักคอมพิวเตอร์และผู้ซื้อขายคอมพิวเตอร์มันแคบมาก

การต่อสู้ระหว่างพรรคทั้ง 2 ได้ขยายวงไปมุ่งเน้นที่ตัวผู้มีอำนาจในการซื้อ เป้าหมายตอนแรก ๆ ก็เป็นแค่ให้มีความชอบพอจนสามารถมีใจเอนเอียง หรือเข้าข้างข้อเสนอของฝ่ายตน แต่นั่นยังไม่เป็นการประกันว่าจะได้ออร์เดอร์ ดังนั้นพวกเขาจึงต้องดำเนินการให้มันแนบแน่นกว่าเก่า วิธีแรกคือ การขอให้ออกสเปกเป็นของยี่ห้อใดยี่ห้อหนึ่ง เจ้าสิ่งนี้มีผลกระทบกับคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐ กรรมการต่างนั่งกันไม่ติด ที่นั่งมันร้อนเป็นไฟขึ้นมา พรรคที่เสียเปรียบก็โจมตีและผลักดันให้มีการออกเป็นสเปกมาตรฐาน แต่เครื่องคอมพิวเตอร์มันพัฒนาไปแล้ว สเปกมาตรฐานทำได้ยาก กรรมการจึงออกเรื่อง "สัญญามาตรฐาน" เสียก่อน เรื่องนี้มีผลกระทบกับพรรคแรกอย่างแรง เขาก็เลยหันไปใช้วิธีผูกมัดลูกค้าด้วยการเสนอโครงการแบบอัพเกรด หรือคือ ไม่ต้องเปิดประมูล ให้ใช้วิธีเปลี่ยนชิ้นส่วนไปทีละอย่าง สัญญาเช่าก็ทำให้มันมีระยะเวลาเช่าที่เหลื่อมกันไปเรื่อย ๆ เช่นปีนี้เพิ่มดิสก์ขึ้นมา 2 ตู้ แต่มีสัญญายาว 2 ปี ปีหน้าเปลี่ยนซีพียู แต่ทำสัญญา 3 ปี ปีโน้นค่อยวนกลับมาเปลี่ยนดิสก์และเครื่องพิมพ์... ฯลฯ

ไม่ว่าพรรคแรกจะใช้วิธีการอย่างไร พรรคที่ 2 ก็สามารถใช้วิธีการอันเดียวกัน การจัดซื้อจัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์จึงมีเงื่อนไขกันแปลก ๆ เช่น

1. บริษัทของคุณต้องสามารถปรับเปลี่ยนเครื่องคีย์ข้อมูล (Key to disk) ให้เป็นเทอร์มินัลของเมนเฟรมที่เสนอมา

2. เครื่องของคุณจะเป็นยี่ห้ออะไรก็ได้ แต่ต้องเชื่อมโยงกับเครื่องเก่าที่เรามีอยู่ได้

3. เครื่องของคุณจะเป็นยี่ห้ออะไรก็ได้ จะเป็นเมนเฟรมหรือมินิก็ได้ แต่ต้องวิ่งโปรแกรมเก่า ๆ ของเราได้หมด การทำคอนเวอชันนี้ให้ใช้เวลาไม่เกิน 2 เดือน นับตั้งแต่ติดตั้งตัวเครื่องเสร็จ ... ฯลฯ

สารต่อสู้กันแบบนี้มีผลทำให้คณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐต้องวางตัวใหม่ คือประกาศไปเลยว่าสิ่งที่อนุมัติไปนั้นเป็นแค่ guide line มันไม่ใช่ Specification หน่วยงานจะเขียนสเปกอย่างไร และตั้งเงื่อนไขอย่างไรก็ได้ และให้รับผิดชอบกันเอาเอง เมื่อจัดหาได้แล้วให้รายงานให้คณะกรรมการทราบ

ในที่สุดการเมืองในหมู่ผู้ค้าคอมพิวเตอร์ก็ได้บานปลายไปเป็นความขัดแย้งระหว่างหน่วยผู้ขอมีขอใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กับคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐ แล้วมันก็ลงเอยด้วยการผลักดันให้นักการเมือง (ตัวจริง) เข้ามาบีบบังคับคณะกรรมการดังกล่าว เมื่อบีบแล้วไม่ได้ผลก็เลยประกาศยุบเลิกมันเสียเลย เรื่องนี้ผมคิดว่าเป็นความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงต่อประเทศไทย ในอนาคตเราจะได้มีการรื้อฟื้นเรื่องเพื่อถามกันว่า ทำไมจึงต้องเป็นอย่างนั้น เหตุผลของผมมีดังนี้

การยุบเลิกคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐนั้นไม่ได้ช่วยให้เรื่องสงบลงได้ การต่อสู้ระหว่างพรรคต่าง ๆ (ไอบีเอ็มและนอนไอบีเอ็ม) ก็ยังคงมีอยู่ และมันจะต้องใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จุดที่เขาจะเข้าไปต่อสู้กันนั้นมี 2 แห่ง แห่งแรกคือคณะกรรมการคอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์แห่งชาติ (NECTEC) ส่วนแห่งที่ 2 คือ ในสมาคมที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (สมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทยและสมาคมธุรกิจคอมพิวเตอร์) 2 แห่งนี้เป็นศูนย์รวมอำนาจทางภาครัฐและเอกชน เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจถึงปัญหาผมจะขอเล่าย้อนหลังไปสักหน่อย

ศูนย์ NECTEC นั้นตั้งขึ้นมาโดยอิงอยู่กับหน้าที่ของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป้าหมายเดิมคือพัฒนาด้านเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และเครื่องคอมพิวเตอร์ ผมอยากจะเน้นคำว่า "เครื่อง" ทั้งนี้เพราะเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ชัดเจนในตอนนั้น (20 ปีมาแล้ว) ผู้ก่อตั้งท่านอาจไม่เห็นด้วยกับคำพูดของผมเพราะท่านเป็นคนที่มองการณ์ไกล แต่ในตอนนั้นเรื่องซอฟต์แวร์นี่ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน ถึงจะมีการคิดถึง แต่ก็จะเข้าลักษณะส่งเสริมมากกว่า ผมเองเคยเสนอให้รับหน้าที่เป็นผู้พัฒนาโปรแกรม

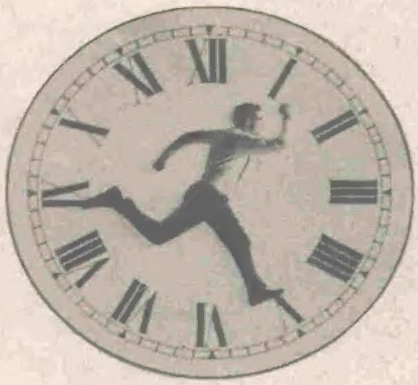

สำเร็จรูปเพื่อใช้ในวงราชการ แต่ไม่มีใครฟัง ตอนนั้นบริษัทดาต้าแมททำซอฟต์แวร์ขายต่างประเทศได้แล้ว พวกเขาจึงไม่คิดว่าจะมีความจำเป็นต้องพัฒนาเองในหมู่หน่วยราชการ

NECTEC ตั้งขึ้นได้แล้ว และเป็นตัวเป็นตน คือมีอัตรากำลังและมีงบประมาณจากรัฐที่จะดำเนินการในเรื่องต่าง ๆ ได้ นี่เป็นข้อดีเหนือคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐ แต่ NECTEC ใช้เวลาส่วนใหญ่กับเรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ NECTEC เพิ่งจะมาสนใจเรื่องคอมพิวเตอร์และสารสนเทศก็เมื่อยุบเลิกคณะกรรมการคอมพิวเตอร์ของรัฐไปแล้ว มันเป็นเรื่องที่ประจวบเหมาะกันด้วย คือนักเรียนทุนของ NECTEC เริ่มทะยอยกันเรียนจบและกลับมาทำงาน ทีมที่มีความคิดกว้างไกลเริ่มมีอย่างจริงจังเมื่อ 2-3 ปีมานี้เอง ทีมนี้มองเห็นความสำคัญ (กว่า) ของคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ พวกเขาจึงได้เสนอโครงการหลายอย่าง เช่น การขยายเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ทำอยู่ การเชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลของกระทรวงและทบวงกรมต่าง ๆ การจัดตั้งซอฟต์แวร์พาร์ค การเปิดฝึกอบรมความรู้ขั้นพื้นฐานแก่ข้าราชการ โครงการต่าง ๆ เหล่านี้นอกจากจะทำให้กลายเป็นผู้ซื้อรายใหญ่แล้วก็ยังจะเป็นตัวเชื่อมโยงอำนาจการตัดสินใจไปสู่กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ด้วย โครงการประเภทแมกกะโปรเจ็คที่ผมกล่าวถึงในตอนต้นนั้นถูกทักท้วงโดยสำนักงบประมาณเป็นจำนวนมาก หน่วยต่าง ๆ จึงหันมาขอพึ่งพา NECTEC คือขอให้ศึกษาความเหมาะสมเพื่อนำไปยืนยันกับสำนักงบประมาณ นี่จึงเกิดการเล่นการเมืองในอีกรูปแบบหนึ่ง การกำหนดท่าทีของคน NECTEC ที่มีต่อสำนักงบประมาณจะเป็นกุญแจสำคัญที่ชี้นำไปสู่ความรุ่งเรืองหรือล่มสลายของคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย ถ้าเกิดการขัดแย้งหรือแย่งชิงกันเป็นผู้นำทางความคิดหน่วยงานต่าง ๆ ก็จะเคว้งคว้าง หาจุดยึดเหนี่ยวไม่ได้ ทีมคอมพิวเตอร์ (หรือไอที) ของหน่วยราชการต่าง ๆ ก็จะดำเนินการเอง ซึ่งจะเป็นการทำงานแบบ "ต่างคนต่างทำ" ค่าใช้จ่ายจะสูง และคุณค่าทางด้านไอทีก็จะหมดไป

ขอหันมาดูทางด้านสมาคมต่าง ๆ กันบ้าง จริง ๆ แล้วสมาคมอิเล็กทรอนิกส์ และวิศวกรรมสถานนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมคอมพิวเตอร์ แต่ในขณะนี้เรามักจะมองกันที่สมาคมคอมพิวเตอร์แห่งประเทศไทย และสมาคมธุรกิจคอมพิวเตอร์เท่านั้น สองสมาคมนี้ยังไม่สามารถพัฒนาให้เป็นผู้นำทางความคิดด้านคอมพิวเตอร์และไอทีได้ สมาคมตั้งขึ้นมาโดยมีเป้าหมายที่ดี แต่ดำเนินการไปไม่ได้ กรรมการบริหารถูกแทรกแซงโดยผู้ค้าคอมพิวเตอร์อย่างหนัก มีความอัปยศเกิดขึ้นหลายครั้ง เช่น มีการเกณฑ์ให้พนักงานในบริษัทผู้ค้ามาสมัครเป็นสมาชิกในวันประชุมใหญ่ แล้วเลือกตั้งหัวหน้าของตนเข้ามาบริหารสมาคม มีการต่อว่าต่อขานกันว่าลำเอียงในการจัดสรรเนื้อที่แสดงในงานทิทรรศการและว่ากันจริง ๆ แล้ว การตั้งสมาคมธุรกิจคอมพิวเตอร์ขึ้นมานั้นก็เพราะมีความไม่พอใจในการบริหารสมาคมอันแรก

เรามีการเล่นเกมการเมืองกันในสมาคมกันพอสมควร และยังไม่รู้ถึงความสำคัญของสมาคม เรื่องนี้ผมอยากจะให้เรามองไปที่สหรัฐอเมริกา สหรัฐมองเห็นว่าคอมพิวเตอร์ (และข้อสนเทศ) คือสิ่งที่สำคัญที่สุดในอนาคต รัฐบาลได้เข้าไปสอดแทรกในทุก ๆ ด้าน เช่น การส่งออกเครื่องคอมพิวเตอร์ประเภทซูเปอร์คอมพิวเตอร์นั้น ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐ การส่งออกซอฟต์แวร์หรืออัลกอริธึมที่สำคัญ ๆ (Encryption, Advanced

Control & Engineering) ถูกห้ามโดยเด็ดขาด ประธานาธิบดีคลินตันมีวุฒิสมาชิกอัลกอร์เป็นผู้กุมนโยบายเหล่านี้ เขาทำงานโดยผ่านคณะทำงาน (Commission) ที่ขึ้นกับรัฐสภาโดยตรง รัฐบาลสหรัฐเข้าควบคุมสมาคมทางวิชาชีพด้านนี้อย่างเข้มงวด เขาเน้นเรื่องของการสร้างมาตรฐาน สมาคมมีหน้าที่สร้างมาตรฐานและดึงให้ผู้ค้าเข้ามาอยู่ในการปกครอง ผู้ใดทำตัวเป็นคนนอกรีตจะถูกตีโดยศาลสูงของสหรัฐฯ บริษัทไอบีเอ็มนั้นโดนตีมา 30 ปีจนน่วมไป ทั้งบริษัท บิลล์ เกตส์และไมโครซอฟท์ก็กำลังถูกจับขึ้นเขียงและหั่นเป็นชิ้น ๆ

เรื่องเหล่านี้เราอาจเคยเห็นอยู่ในวารสารต่าง ๆ มันไม่ถูกเสนอในลักษณะเป็นข่าวด่วน ทั้งนี้เพราะมันเป็นเรื่องที่รัฐบาลของเขาไม่ต้องการให้ใครรู้ มันเป็นสมาคมในรูปแบบที่ 3 คือ มันไม่ใช่สงครามด้วยอาวุธหรือเศรษฐกิจ มันเป็นสงครามของการกำหัวใจการผลิตฮาร์ดแวร์และการใช้ข้อสนเทศ ในสงครามรูปแบบที่ 3 นี้ ถ้ามันจะเกิดขึ้น สหรัฐฯ จะได้เปรียบในทุก ๆ ด้าน เขาสามารถตัดสายการขายฮาร์ดแวร์ เขาสามารถก่อกวนระบบข้อมูล และเขาสามารถถอดรหัสความลับของคู่ต่อสู้ได้ในพริบตา เราไม่มีหนทางสู้กับเขาได้เลย

แต่นั่นก็มิได้หมายความว่าเมืองไทยเราควรนิ่งเฉย ในขณะที่โลกกำลังพัฒนาไปสู่ยุคไอที เรายังต้องแข่งขันกับเพื่อนบ้านและผู้ค้าอื่น ๆ ในตลาดโลก ดังนั้นเราจึงต้องสร้างความเป็นปึกแผ่นในด้านคอมพิวเตอร์และไอที สมาคมจึงควรจะหันมาจับเรื่องการพัฒนาคน พัฒนาความคิด กำหนดมาตรฐาน และส่งเสริมการประสานงานกันในหมู่ที่นักคอมพิวเตอร์สำหรับทางด้านของราชการนั้น ผมเชื่อว่าในไม่ช้าสหรัฐฯ ก็จะต้องตั้งกระทรวงขึ้นมา มันคงจะชื่อว่า "กระทรวงคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ" มันจะเป็นกระทรวงที่ใหญ่มาก ทั้งนี้เพราะทรัพยากรใหญ่สุดจะอยู่ในการควบคุมและดูแลของกระทรวงนี้ สำหรับเมืองไทยเรานั้น NECTEC จะสามารถพัฒนาไปเป็นกระทรวงดังกล่าวได้หรือไม่ก็อยู่ที่คนใน NECTEC เอง

จริง ๆ แล้วคอมพิวเตอร์กับการเมืองนั้นเป็นสิ่งที่แยกกันไม่ได้ มันจะต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียว สาลูไส้หมูจึงมิใช่สาลูกับไส้หมู ด้วยประการฉะนี้แล

การใช้ Microsoft Access 97

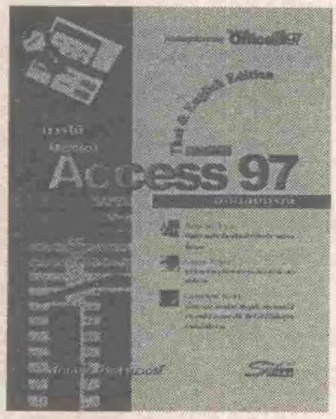

โปรแกรม Microsoft Access 97 เป็นหนึ่งในชุด Microsoft Office 97 ที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถจัดการกับฐานข้อมูลได้ง่ายขึ้น โดยผู้ที่สนใจจะศึกษาโปรแกรม MS Access 97 ในส่วนของผู้ใช้ที่อยู่ในระดับผู้เริ่มต้น หรือผู้ที่ใช้โปรแกรมนี้เป็นบ้างแล้วในระดับหนึ่ง หนังสือเล่มนี้น่าจะเป็นหนังสือคู่มือที่ช่วยให้ศึกษา MS Access 97 ได้ง่ายยิ่งขึ้น

ภายในเล่มจะเริ่มต้นลำดับเนื้อหาตั้งแต่การใช้ Windows 95 และการเรียกใช้โปรแกรมใน Windows 95 กันก่อน ในส่วนของ MS Access 97 ก็จะมีการอธิบายเนื้อหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้โปรแกรม เริ่มตั้งแต่การใช้งานเบื้องต้น ระบบฐานข้อมูล การจัดเก็บข้อมูลด้วยตารางข้อมูล การป้อนข้อมูล การแก้ไขตารางข้อมูล การค้นหาข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (Query) ความสัมพันธ์ระหว่างตารางข้อมูล การสร้างแบบฟอร์มข้อมูล (Form) แบบฟอร์มที่มีแบบฟอร์มย่อย การสร้างรายงาน (Report) การโอนย้ายข้อมูล เทคนิคการใช้ MS Access 97 การสั่งงานอัตโนมัติด่วนแมโคร (Macro) และฐานข้อมูลแบบออนไลน์ (On-line)

ความพิเศษของหนังสือเล่มนี้ก็คือ มีภาพประกอบตลอดการอธิบาย พร้อมทั้งมีขั้นตอนการทำงานที่อธิบายไว้สั้น ๆ แต่ว่าได้ใจความ จึงทำให้สามารถเข้าใจได้ง่ายขึ้น

สนใจสามารถหาซื้อได้ที่ซีเอ็ดบุ๊คเซ็นเตอร์ทุกสาขา และร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป การสั่งซื้อโดยตรงท่านสามารถติดต่อได้ที่ บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน) 800/43-45 ซอยตระกูลสุข ถนนอโศก-ดินแดง ดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทร. 248-6280, 642-9800 แฟกซ์ 246-5999, 642-9866

โดย	สิทธิชัย ประสานวงศ์
ISBN	974-86531-5-3
ราคา	199 บาท